töömsaks, kui sa nääd et ta püksi koorma-ga käib.

Peet. Jo siis se lomoke jääb enese peä-le jälle?

Hans. Kuida siis? üks mõtlik innimen-ne pallub agga siis Jummalad, et woiks siggida ja ommad asjad aiada.

Peet. Jä terweks jälle, Hansoke, jutto-aiamast; olgo otse seks korraks; — peab joudma jälle kojo pole!

Teine Jut.

Peet. Ärra wotta pahhaks, Hansoke, tullen ta, se magguſa liinojutto ſinnoga aiama.

Hans. Et andko Jeſukenne terwiſt, mis ſa piddid küſſima?

Peet. Et ſedda, millal uus perre hakkab neile walmis ſama.

Hans. Se tulleb nenda kui kuendal näd-dalal enne Jani.

Peet. Mis märki woib ſeſt ſada?

Hans. Panne agga tähhele, kui kor-rendkilid (on niſugguſed, kui kahhe tiwaga kummalgi polel) leñnawad kui ſe näitab agga, ja on warrakas pu, ſiis ſa uſſud, et liinoperre on ärra haudunud ſiis on wal-mis!

Peet. Kas ſiis ſe wonna pu, omma jag-go warſi wälja annab?

Hans. Ei enne anna ta mitte jaggp wälja, kui emma Jummal annab teimal olla.

Peet. Se emmoga, kulin ennemuiste, peab öiete teggemiſt ollema.

Hans. Ei ſe kül walle olle; agga tedda tuñnukſe teiste ſeaſt pea ärra.

Peet. Neil on keik üks näggo, kuſt ſa

)(tedda